

บทนำ

วันวาเลนไทน์

วันแห่งความรักเวียนมาอีกปีแล้วละ ปีนี้พิเศษกว่าทุกครั้งเลย เพราะฉันจะไปฉลองที่บ้านของ 'น็อต' แฟนฉันเองแหละ ฮีๆ ๙๐๙ เคยได้ยินหรือเปล่าว่าถ้าหนุ่มคนไหนพาแฟนสาวไปเปิดดับที่บ้าน ๐_๐ นั้นหมายความว่าเราจะเป็น 'ตัวจริง' ในใจเขาแล้ว ไฮๆ >_<

"รอนานหรือเปล่าเจเน"

ฉันส่ายหน้าแล้วยิ้มหวานให้แฟนสุดหล่อที่เพิ่งขับออดี้สีขาวมุกมา จอดเทียบฟุตบอลหน้าคณะมนุษยศาสตร์ น็อตลงจากรถพร้อมกับดอกกุหลาบสีแดงช่อมหีมา พวกุ่นพี่ผู้หญิงยึดคอสูงขึ้นด้วยความอยากรู้ อยากรูเห็นสุดฤทธิ์ เสียงซุบซิบกรีดกรีดตามประสาพวกช่างเมาท์ดังระงม

"นั่นไงแฟนของน้องเจเนนี่ปีหนึ่ง หล่อวะ"

"น่าอิจฉาจริงๆ ทำทางบ้านผู้ชายจะรวย"

"ทำไมไม่มีใครเอาดอกกุหลาบช่อใหญ่ๆ แบบนี้มาให้ฉันบ้างนะ TAT" ไฮๆ ความภาคภูมิใจอาบได้ไปทั่วเรือนร่าง ฉันพยายามหักห้ามใจไม่ให้ตะโกนออกไปว่า

"นี่แหละ แฟน-ของ-ฉัน-ไว้ย!!"

"สุขสันต์วันวาเลนไทน์นะเจน"

"ขอบคุณนะนี่ออต ๗-๗"

ฉันรีบซ้อดอกกุหลาบมาไว้ในอ้อมแขน ก้มลงดมกลิ่นหอมของมัน ใ้กุหลาบแดงง~ เป็นสื่อแห่งความรักเรา~ กรีดดด >_< ขอบอกเลยว่า ฉันรับรู้ได้ถึงสายตาของคนรอบข้างที่กำลังจ้องมาทางฉันด้วยความวิเศษยาสุดฤทธิ์ แต่กว่าฉันจะได้พบหนทางแห่งความสุขขนาดนี้ ฉันก็ระกำซอกซ้ากับผู้ชายมานับไม่ถ้วนเหมือนกันนะ TAT

"วันนี้พร้อมหรือยัง"

"แน่นอน แต่เราควรจะไปอาบน้ำก่อนดีมัยอะ"

จะไปเจอผู้หลักผู้ใหญ่ทั้งที (แม่สามีในอนาคตนะยะ!) ก็น่าจะได้บรรจงแต่งเนื้อแต่งตัวหน่อยลิเนอะ

"ไม่ต้องหรอก ชุดนักศึกษาก็ระทึกใจดี ๗๗"

"บ้า! เราว่าวันนี้เราใส่กระโปรงสั้นเกินไปด้วยอะ กลัวว่ามันจะดูไม่ดี"

"เจนใส่อะไรก็ดูดีทั้งนั้นแหละ ไม่น่าเกลียดหรอก"

ฉันยิ้มเขินๆ ปากแทบจะฉีกถึงหู ใครชมก็ไม่เท่าแฟนเราชมนะเออ >_< นี้อตเดินจูงมือฉันแล้วก็เปิดประตูรถให้ขึ้นไปนั่ง แอริยยย~ รู้สึกได้รับการปฏิบัติอย่างกับฉันเป็นเจ้าหญิงเลยอะ -.- อย่าอิจฉากันเลยนะพี่น้องของแบบนี้มันอยู่ที่บุญวาสนาจะ

บรีนนน~

รถออดีเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ไม่นานเราก็ออกพ้นจากตัวมหาวิทยาลัยมุ่งหน้าสู่ถนนหลัก บรรยากาศในรถขึ้นมึนหวานแหววเป็นอย่างมาก นี้อตเปิดเพลงรักเบาๆ พร้อมกับกุมมือฉันไปตลอดทาง บางจังหวะเราก็หันมาสบตากันแล้วก็ยิ้มออกมาน้อยๆ >_<// ชั่วอึดใจเดียวนี้อตก็ขับรถมาถึงหมู่บ้านเศรษฐีใหญ่ใจกลางเมือง

"ตามสบายเลยนะเจน บ้านเล็กไปหน่อยนะ"

ฉันยิ้มให้นี้อตที่เดินนำเข้าไปในบ้านก่อน แอบแหยงนคอมองบ้าน สีขาวงามสง่าตรงหน้า

บ้านพ่อคุณมัน...เล็ก...ตรงไหนคะ --;

ภายในตัวบ้านก็ช่างเก๋ไก๋ก็ดีก็ดีเหลือเกิน สมแล้วที่พ่อแม่ของน้องต เป็นสถาปนิก จัดบ้านได้น่าอยู่เป็นบ้า แต่เอ๊ะ! ทำไมบ้านมันดูเงียบเชียบ ไร้ที่แววสิ่งมีชีวิต ยกเว้นปลาทองตัวเกือบเท่าชามในตู้ปลาอะ

"น้อง...แล้วคุณพ่อคุณแม่ล่ะ"

"อ้อ...อยู่เชียงใหม่อะ บินไปตกแต่งบ้านให้ลูกค้า"

อ้าว!! นี่พวกท่านไม่อยู่หรือกหรือเนี่ย...

"แล้วคนอื่นๆ ละ พี่ชาย..."

"ไม่มีใครอยู่บ้านหรือวันนี้...มีแค่เรากับเจน ^-^"

อะไรแล้ว!! -- ฉันทึ่งว่าจะได้เจอครอบครัวเขาซะอีก กลับกลายเป็นมีแค่ฉันกับน้องตในบ้านอันหรูหราเนี่ย รู้สึกผิดหวังยิ่งงังไม่รู้แฮะ อุตส่าห์ ผูกซ่อมทักทายบุพการีของเขาต่อหน้ากระจกตั้งหลายวัน == สรุปเขา ไม่ได้คิดจะพาฉันมาแนะนำให้พ่อแม่รู้จักหรือเนี่ย คิดเองเออเองอีกแล้ว นะเรา วู้!! --

"ดีมอะไรหน่อยมัยเจเน"

น้องตชะโงกหน้าตามจากในครัว ฉันทชอบชอกกุหลาบที่ใหญ่ประหนึ่ง พวงหรีดเดินตามเข้าไปสมทบแล้วก็พบว่าเขาถอดเสื้อนักเรียนเหวี่ยงทิ้งไว้ ที่ข้างไมโครเวฟ ร็อกสตาร์ซะไม่มีอะคะ!

"สลายสักขวดมัย หรือจะเอาอะไรที่แรงกว่านี้เดี๋ยวงให้ก็ได้ละ ^^"

น้องตว่าพลางบ๊วยปากไปทางบาร์ที่อยู่อีกมุมหนึ่งของบ้าน ซึ่งไม่ต้อง บอกก็รู้ว่าเต็มไปด้วยเครื่องดื่มมินเมาที่ชนิดก็ไม่รู้

"ทำไมดื่มแต่วันเลยอะน้องต"

"ย้อมใจใจ"

ย้อมบ้าอะไรอะ --

น้องตเปิดกระป๋องเบียร์แล้วก็กระดกดื่มอึกๆ ไม่หยุด ฉันทายหัวอย่าง เหนื่อยใจ ถึงโอกาสเดินสำรวจบ้านในขณะที่คุณแฟนกำลังสำรวจกับเบียร์ ตามประสาผู้ชาย มีที่ตรงไหนพอจะให้ฉันวางกุหลาบช่อยักษ์นี้ได้บ้าง

"เจเน! ขึ้นไปดูห้องเรามัย"

"อืม ก็ดีสิ >O<"

"ไปกันๆ รถไฟปึนๆ~"

น็อตเอามือเกาะไหล่ทั้งสองข้างแล้วก็ผลักฉันขึ้นไปที่บ้านไฉเวียน
กลางบ้านเหมือนเด็ก นี่เขามาแล้วหรือ =_=

"นี่ห้องของเรา สวยมั๊ย แต่งเองเลยนะเนี่ย ^O^"

น็อตพูดอย่างร่าเริงแล้วผายมือทั้งสองข้างเพื่ออวดห้องสีขาวเรียบแต่
คลาสสิก จริงๆ ออกจะหรูหราไปด้วยซ้ำ ฉันนึกว่าจะเป็นห้องรกๆ สกปรก
รุงรัง ผาผนังเต็มไปด้วยโปสเตอร์ทีมฟุตบอลอะไรเทือกนั้นซะอีก

หมับ!

ฉันสะดุ้งเมื่อถูกสวมกอดจากด้านหลังโดยไม่ทันตั้งตัว จากนั้นเขาก็
ฝังจูบลงที่แก้มฉัน

"น็อต! ปล่อยก่อน อย่าทำแบบนี้!"

"อะไรล่ะ...ขอหอมแก้มหน่อยไม่ได้หรือ ^^"

"ก็ทำไปแล้วไงเมื่อก็ ปล่อยได้แล้ว -_-//"

"เจนน...เราคบกันมาตั้งปีแล้วนะ"

ใช่...ตั้งหนึ่งปีแล้วสินะ >_< แล้วจริงๆ ฉันชื่อเจนน ไม่ใช่เจนน แต่
อิตานี่ก็เอาแต่เรียกชื่อฉันว่าเจนน เจนน เจนน มาตั้งแต่ตอนที่เรารู้จักกันครั้งแรก
ตามที่พ่อกับแม่เรียกฉัน

"เรารักเจนนจริงๆ เจนนชื่อเรามั๊ย"

"ชื่อจะชื่อ"

"งั้น...เราก็คงจะ..."

"คงจะอะไร..."

น็อตจับตัวฉันหมุนเข้าหาตัวเขาโดยไม่ทันตั้งตัว เขาดึงตัวฉันไปกอด
จนแนบสนิทกับตัวเอง สงสัยเขาลืมไปว่าฉันถือช็อกโกแลตอยู่ เขาก็ลืม
มาจูบฉันอย่างลึกซึ้งดูดีมี...แต่ฉันอาศัยจังหวะที่กำลังดีมด้าด้วยการ
ถอนจูบออก

"น็อต! ช็อกโกแลตพังหมดแล้ว..."

"ช่างมันเหอะน่า!"

นี่คิดว่าชอกถูกลาบจากมือฉันแล้วก็ขว้างทิ้งไปที่พื้น

"ถูกลาบบ...ฮะ..."

เสียงฉันถูกดูดกลิ่นหายไปเมื่อเขาครีมนีปากลงมาอีกครั้ง แต่ฉันกำลังพะวงถึงดอกถูกลาบสีแดงนั้น TAT อีกอย่าง...มันอาจจะเลยเถิดไปไกลก็ได้ มาอยู่กับในห้องสองต่อสองแบบนี้ และฉันก็ไม่ชอบจับจิบกับผู้ชายที่มีกลิ่นเบียร์แบบนี้เลยให้ตายเหอะ

"พอแล้วนะนี่อด พอเถอะ เดี่ยวมันจะเกินเลยไปมากกว่านี้"

"ก็นั่นแหละที่เราต้องการ เจน...มากกว่านี้"

"หา?! อ้ายยย"

ยังไม่ทันที่ฉันจะได้พูดอะไรต่อ นोटก็ผลักฉันลงไปที่เตียงควีนไซส์ และเข้ารุกฉันต่อโดยไม่เปิดโอกาสให้ฉันพูดใดๆ ะ...หรือว่า! นี่เขาคิดจะ... คิดจะ...

"นี่อด!! หยุดนะ"

"..."

"นี่อด!!"

ฉันเรียกเขาเสียงแข็ง คราวนี้นोटยกหัวตัวเองออกจากชอกคอฉันแล้ว ก็ถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

"อะไรอีกล่ะเจน"

"อะไรอีกล่ะ? นายทำเสียงอย่างกับว่าที่นายทำอยู่ตอนนี้มันเป็นเรื่องปกติมาก แล้วฉันก็ดันทำตัวน่ารำคาญใจง่าชัดใจนายงั้นละ"

"ก็ใช่ล่ะสิ"

คำตอบอย่างไม่รู้สิรู้สาของหมอนี่ทำเอาฉันอึ้งจนพูดไม่ออก

"โอ้ อย่าทำเหมือนเป็นเด็กไร้เดียงสาไปหน่อยเลยนะเจน เราก็โตๆ กันแล้วนะ"

"หมายความว่าไง..."

"เธออย่าทำเป็นอินโนเซนต์หน่อยเลยนะ ของแบบนี้ก็รู้กันอยู่! อย่ามาเสแสร้งหน่อยเลย!"

ฉันจ้องหน้าผู้ชายตรงหน้าด้วยความผิดหวัง มันเหมือนกับว่าคุณ

มองเห็นทางข้างหน้าเป็นถนนลาดยางคอนกรีตเสริมเหล็กอย่างดี แต่พอคุณเดินไปได้สามก้าว คุณก็ตั้งตารอเหมือนตกลงไปในเหวโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

"นายเห็นฉันเป็นยังไงกันแน่ฮะนี่ออต"

"เอาละๆ -- ฉันขอโทษสำหรับคำพูดเมื่อกี้ ฉันไม่มาพูดแบบนั้นเลย"

"นายคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงง่ายๆ แบบนั้นหรือ"

"มันไม่ใช่ฉันเจนน...เริ่มใหม่ละ เราคบกันมาตั้งปีแล้ว ที่ผ่านมามันคงทำให้เธอรู้ว่าฉันจริงจังกับเธอมากแค่ไหน แล้วมันก็ถึงเวลาที่เราน่าจะพัฒนาความสัมพันธ์ไปไกลกว่านี้ได้แล้ว"

"ถ้าไอ้ความไปไกลบ่าบออะไรของนายนั่นหมายถึงเช็ทซ์ ฉันบอกเลยนะว่ายังไม่พร้อม!"

"ตกลงาเจนน! เวลานี้แหละเหมาะสมที่สุดแล้ว กว่าพ่อแม่ฉันจะไม่อยู่บ้านก็อีกตั้งนาน อย่างน้อยฉันก็ยังแคร์เธอมากพอที่จะไม่พาเธอไปเปิดห้องที่โรงแรมอะไรแบบนั้น แล้วนี่ก็วันวาเลนไทน์..."

วาเลนไทน์แล้วโวะ! มันกำหนดว่าผู้หญิงต้องเสียตัววันนี้โรอะ!

ฉันอยากจะทำอะไรออกมาดังๆ รู้สึกว่าตัวเองโง่ชะมัดที่ไปคาดหวังว่าจะมีรักแท้จากผู้ชาย มันไม่มีหรือสิ่งที่เธอหวังนะยัยใจ! คิดว่าเขาจะพาเธอเปิดตัวกับครอบครัวในวันวาเลนไทน์นี่เงาเนี่ยหรือ

เหอะ! ทำไมเธอถึงได้ไร้เดียงสาขนาดนี้นะ

"เฮ้...แล้ว...เธอจะร้องไห้ทำไม"

นี่ออตมองหน้าฉันด้วยความงุนงงเมื่อเห็นน้ำตาของฉันที่ค่อยๆ ไหลอาบแก้ม ฉันไม่ได้ร้องไห้เพราะเขาหรือ แต่ฉันร้องไห้ให้กับความด้อยปัญญาของตัวเอง คาดหวังซะมากมาย สุดท้ายก็แค่ถูกผู้ชายหลอกพาไปที่บ้านเพื่อหวังจะฟันในวันวาเลนไทน์ นี่ออตใช้โอกาสที่ฉันกำลังนั่งสมเพชตัวเองร้องไห้ซึ่กๆ ขยับเข้ามาใกล้แล้วแสร้งทำเป็นเช็ดน้ำตาให้เขาเปิดฉากพรหมจูบเบาๆ แล้วค่อยๆ ไล่ไปตามชอกคอ คิดว่าคงจะบิลด์อารมณ์ให้ฉันรื้นแรงด้วยเต็มที่ อีกมือหนึ่งก็ปลดกระดุมเสื้อฉันอย่างชำนาญ

โดยไม่มีสะดุด

"ฉันไม่ทิ้งเธอหรอกนะ...ฉันสัญญา"

"ปล่อย!"

"เจน..."

"บอกให้ปล่อยใจน้อต!"

ฉันขึ้นเสียงดังจนแทบเหมือนตะโกน คราวนี้เขาหยุด แต่ดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความหงุดหงิดรำคาญใจสุดๆ แล้ว

"เรื่องมากชิบ!! ถ้าแค่นี้ไม่ได้ก็เลิกกันไปเลยไป"

เออ!! ฉันรอคำนี้อยู่เชียว...

ผู้ชายมันก็คิดได้แค่นี้ล่ะ...วนเวียนอยู่แต่กับเรื่องได้ละคือ

"ไม่รู้จะหวงเนื้อหวงตัวไปทำอะไรนักหนา ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น!"

ฉันแค่นหัวเราะก่อนจะขยับตัวลุกขึ้นจากเตียง ติดกระดุมสองสามเม็ดให้เข้าที่ ปาดน้ำตาที่เฝ้าที่เสียครั้งแล้วครั้งเล่าให้กับผู้ชายแบบนี้แล้วก็เดินไปหยิบชอกุหลาบที่ตกอยู่บนพื้น

"นี่เราเลิกกันแล้วใช่ไหม"

"เธอเลือกให้เป็นแบบนี้เองนะ! ถ้ารักกันจริง ทำไมแค่นี้ก็ให้ไม่ได้"

หมอนี่ฟันคำพูดต่ำช้าขนาดนี้ออกมาได้ไง เหอะ! สันดานจิ้งจอกออกมาแล้วสินะ ฉันกำชอกุหลาบที่เขาให้ไว้ในมือแล้วเดินเข้าไปหาเขา

ผัวะ!!

ฉันเอาชอกุหลาบช็อควายนั่นฟาดใส่หัวของไอ้ผู้ชายสารเลวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย กลีบดอกกุหลาบกระเด็นหลุดออกจากก้านกระจายไปทั่วห้อง

"โอ๊ยยย!! ทำบ้าอะไรของเธอวะ"

น้อตร้องพลางหมอบหลบชอกุหลาบที่ฉันฟาดไม่เลี้ยงเป็นพัลวัน

"ไม่รู้ว่าจะนายจะได้ยิน หรือจะเห็นฉันเป็นผู้หญิงแบบไหน..."

ผัวะ

"แต่จำไว้เลยนะว่าถึงฉันจะแสด จะร้าย หรือว่าจะแรง"

ผัวะ

"โอ๊ยยย พอได้แล้ว!"

"แต่ฉันไม่ใช่ผู้หญิงใจง่ายนะไว้ยไอ้เบ๊อก!!"

1

Janine
เจanine

๒๕

"โอ๊ยยย แม่คุณเจanine เลิกทำหน้าบูดเป็นโรคตุ๊ดบิดลึกที่เถอะยะ เสียแค่ผู้ชายคนเดียว แต่หล่อนเล่นทำตัวอย่างกับญาติเสียยกโคตรนั่นแหละ นี่ก็จะสองอาทิตย์แล้วนะยะ"

"นี่ปากแกเหรอสะทัดดาว -_-"

"ก็ปากนะสิยะ เห็นหล่อนโบ้แบบนี้แล้วรับไม่ได้ นี่ เลิกคร่ำได้แล้ว ยัยบ้า ทำอย่างกับแกเฟิงโดนผู้ชายทิ้งครั้งแรกนั่นแหละ น่าจะซิลๆ ไปได้แล้วนะยะ"

"โดนทิ้งมันจะซิลได้ไงยะ TAT"

"งั้นก็ไปพลีกายให้มันสิ น่าจะยังทันนะ ถ้าหล่อนเสียตายมันนั่นนะ"

"แกก็รู้ว่าฉันทำไม่ได้"

"งั้นก็อย่าเสียใจ หน้าหน้าหนูก็ได้แยะ หาใหม่สิยะ"

"พอกันทีกับผู้ชาย ฮียย TAT"

ฉันพูดจริงๆ นะว่าพอแล้วกับผู้ชายเนี่ย ฉันจะครองวิถีซิงเกิลเลดี้ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป จะขอโสดอยู่บนคานทองแบบมีระดับแล้วกัน TAT เพราะตั้งแต่เกิดมาจนจำความได้ ผู้ชายดีๆ ที่ฉันพานพบก็มีแต่คนในครอบครัวฉันเท่านั้น ส่วนที่เหลือมันก็เป็นประเภทใจหมาทั้งนั้น

แฟนคนแรกตอน ป.4 เรียกฉันไปเปิดกระโปรงต่อหน้าเพื่อนทั้งแก๊ง

แฟนคนที่สองตอน ป.5 แอบดูตอนฉันเปลี่ยนชุดว่ายน้ำ

แฟนคนที่สามตอน ม.๓ แอบจับนมฉัน =_=

และอีกสี่ห้าหกคนตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันก็คบหาเพื่อจะได้รวบรวมหางฉันในสักวันหนึ่ง หรือไม่ก็อยากได้ฉันเป็นแฟนจนตัวสิ้น แต่ที่จริงก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องมีผู้หญิงบุกมาตบถึงบ้าน

เป็นอะไรที่เกิดขึ้นบ่อยมากจนฉันซ้ำของเชี่ยวชาญในการรับมือแล้ว อีกทั้งแกทั้งหนุ่มเป็นเหมือนกันหมด พอคบได้สามเดือนสี่เดือนก็เริ่มออกกลายให้เห็นว่าพวกเขาหวังอะไรจากฉัน

มีเรื่องเดิวนั้นแหละ...เรื่องบนเตียงไง!

จนถึงรายล่าสุดนี้ดูดสำหรับคบมาได้เป็นปี ทั้งๆ ที่คิดว่าคนนี้ต่างจากคนอื่นแท้ๆ แต่ฉันก็คิดผิดไปอีกจนได้

ถ้ารักดีๆ มันมีไม่ได้ก็อย่าไปมีมันเลยดีกว่า จะได้ไม่ต้องมาเจ็บซ้ำๆ ซากๆ แบบนี้

"ฉันก็ไม่เข้าใจจริงๆ นะว่าทำไมทำไมชะนีสวยระดับตัวแม่อย่างแก ถึงได้ไม่มีโชคเรื่องความรักเอาซะเลย อู๊! อันที่จริง...หล่อนก็ไม่เคยเจอผู้ชายดีๆ ในชีวิตเลยนี่นะ --'"

"ตอกย้ำกันพอหรือยัง"

ฉันถามกะเทยเพื่อนรักเสียงซุน ตอนนี้อยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ตและฉันก็เข็นรถเข็นตามตูดมันตั๋อยๆ เหมือนคนใช้

"หรือเป็นเพราะแกมันเอ็กซ์เกินไปวะเจเน็น ดูแรดๆ แรงๆ แถมยังฮอตระเบิดระบ๊อ ดูสิ! ขนาดแกอยู่ในชุดเหมือนแม่ค้าขายหมู ผู้ชายก็ยังไม่มองแกตาถลน อย่างกับเกิดมาไม่เคยเห็นชะนีสวยมาก่อน"

"นี่แกชมหรือด่าวะ แยกไม่ออกเลยเนี่ย"

"จากการวิเคราะห์โดยหัวหน้าสถาบันกะเทยอัจฉริยะแห่งประเทศไทย ฉันคิดว่า...เป็นเพราะแกสวยเกินไปวะ ลูคก็ดูแรงเกิน ผู้ชายดีๆ เขาไม่กล้าเข้ามาจีบหรอก เพราะมันคิดว่าเปอร์เซ็นต์ติดมันน้อย มันเลยหันไปคว้ายพวกโบ๊เบ๊ แอ็บแบ้ว หลอกง่ายสบายใจกว่า"

"สวยก็ผิดเหรวะ --"

ทุกคนอาจจะคิดว่าทำไมฉันหลงตัวเอง -- แต่ฉันเปล่านะ ฉันสวยจริงๆ แล้วยิ่งเอ็กซ์สุดๆ ด้วย ตาฉันโต หน้าเรียว จมูกโด่งเหมือนไปทำมาปากรูปกระจับเล็กๆ ผิวขาวจัด ผมสีน้ำตาลอ่อน ตาสีเทา สูงเท่ามาตรฐานชายไทย

นี่! ฉันไม่ใช่กะเทยนะ เห็นสูงเท่าผู้ชายหน่อย =^=

ถูกต้อง! ฉันเป็นลูกเสี้ยว ถึงจะเป็นรุ่นเสี้ยวแล้ว แต่หน้าตารูปร่างฉันก็ยังคงกระเต๋ตไปทางฝั่งนั้นมากกว่าจะเป็นคนไทยจริงๆ

"อู๊ย! ไม่ผิดจะไม่ผิด อย่าเอาหน้ามาตบหน้าฉันนะ"

ฉันมองค้อนกะเทยเพื่อนรักอีกที หน้าอกฉันไม่ได้ใหญ่ขนาดไปตบหน้าใครได้นะ =_= ยัยตัดดาวมันชอบพูดเว่อร์ไป ก็บอกแล้วว่าฉันมีเชื้อฝรั่งมากไปหน่อยเลยมีส่วนว่า ส่วนโค้ง ส่วนตม ก็แบบว่าเนียนไม่ใช่อะนะ คือมีมากกว่าสาวเอเชียชานนแท้ที่ดูน่ารักจิ้มลิ้มแบบเล็ก แบน แหมบ แห่ง

"ความฮอตของแกมันเลยดึงดูดแต่ไอ้พวกเลวตัวพ่อเข้ามาละมั้งพวกดีๆ เขาไม่มาหรอก กลัว! ขอหลุดหัวอยู่ในถ้ำกับพวกโบ้แบ้ปกครองง่าย หนูเจเน็นก็เลยได้เจอแต่สิ่งสราเสียดว์ เกือบจะโดนแอมป์ร้ออยู่เรื่อย"

ฉันก็เคยคิดเหมือนยัยตัดดาวนั่นแหละ T_T เพราะธรรมชาติฉันเป็นแบบนี้ ไม่ดึงดูดผู้ชายดีๆ ฉันเลยไม่เคยภูมิใจกับหน้าอกคัพซี ฟูนต์ีผิวขาว หน้าตาสะสวยอะไรพวกนี้เลย ฉันอยากเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ ที่มีความรักเรียบง่ายกับคนจริงใจเท่านั้นเอง

ฉันยอมเป็นพวกโบ้แบ้อย่างที่ยัยตัดดาวบอกดีว่าเป็นเจเน็นสุดฮอต ลูกสาวเจ้าของผับที่ถนนข้าวสารและมีชีวิตรักที่ต้องพบปะแต่เสื่อกับจะเซ่ TAT

"ต่อไปก็จำพวกเครื่องปรุง น้ำปลา น้ำมันหอย รสดี พริกปน..."

"เดี๋ยว! ยัยตัดดาว นี่แกไปอเมริกันนะเว้ย ต้องชนไอ้ของพวกนี้ไปด้วยหรือ"

"เบื่อดีเลยอยู่กับหล่อนเนี่ยเจเน็น ใ้ๆ เอาเครื่องปรุงไปนะดีแล้ว เผื่อมีครัวเราจะได้ออกกับข้าวกินกันไง"

"ฉันรู้ แต่เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่พักเราคือที่ไหน แล้วไม่รู้จะมีครัวหรือเปล่า"

ยัยตัดดาวซักสินำรำคาญกับคำพูดฉัน แต่มันจริงนี่นา! เรายังไม่รู้เลยว่าพอไปถึงที่นั่น จะอยู่ จะนอน จะกินกันตรงไหน เล่นชนข้าวชนของไปตั้งเต็มรถเข็นแบบนี้มันจะเสียเปล่ามัยเนี่ย --

"เอาไปเผื่อนะดีแล้วละ อย่ามาขัดใจการได้มัย"

"จริง ๆ ฉันว่าพวกเครื่องปรุงเราไปซื้อที่นู่นก็ได้มั้ง"

"ถ้ามันไม่มีล่ะยะ"

"มีอยู่แล้วยะ ตามห้างใหญ่ ๆ นะ"

"แต่มันแพง!"

"แต่ทั้งหมดนี้มันหนักนะ -O-"

"เอ๊ะ! ยัยนี้ รู้จริงจริง หล่อนเคยไปอเมริกาหรือยังยะ"

"ไม่เคย -_-"

"งั้นก็หุบปาก แล้วปล่อยให้คนที่ฉลาดและสวยเลิศอย่างฉันนำเอง
เค้า! หยิบน้ำมันหอยขวดใหญ่มาเร็ว ยังมีรายการอีกแปดแสนอย่างต้องไป
ซื้อล่ะยะ"

ว่าแล้วแม่นางก็เดินนวนายดไปที่ลิโอกอื่น ฉันจำใจหยิบขวดน้ำมันหอย
เดินตามอย่างไม่มีทางเลือก เทียงกับมันมีแต่เปลืองพลังงานเท่านั้น
ยัยทัดดาวเดินไปหยุดที่พวกเครื่องปรุงสำเร็จรูป แล้วก็แทบจะก้าวทั้งชั้น
ลงรถเข็น -_-'

"ผัดพริกแกงทูน่าก็น่ากิน เอาอันนั้นด้วยแก!"

ฉันหยิบตามที่มันบอก โหย...เล่นขนไปขนาดนี้ จะไปอยู่สามเดือน
หรือจะไปอยู่สามปีเนี่ย TOT

"เขาบอกว่าให้เราเอาพวกอาหารสำเร็จรูปจำพวกมามา ใจัก..."

"เขานี้มันเขาไหนวะ -_-"

"ก็เขานี้ไง"

ทัดดาวไซร์พ็อกเก็ตบู๊กเล่มสี่เขียวๆ ในมือให้ฉันดู มีตัวอักษรบ้อเริ่ม
ที่หน้าปกว่า

'เตรียมตัวกับ Work and Travel'

"หนังสือนี้เขียนโดยผู้มีประสบการณ์ไปเวิร์กมาก่อน จะเตียงมัยยะ
-_-"

ฉันย่นจมูกแล้วทำท่าล้อเลียนมันนิดหน่อย แหม...เขาบอกอะไรหล่อน
ก็ต้องซื้อหมดเลยหรือไง =^=

ลิมบอกทุกคนไปเลยว่าที่เรามาซื้อข้าวของกันมากมายขนาดนี้ก็เพื่อ

ที่จะเตรียมตัวเข้าโครงการ Work and Travel ทุกคนคงพอได้ยินกันมาบ้างใช่ไหม ก็นี่เป็นเทรนด์ฮิตของเด็กมหา'ลัยในยุคสองพันโง่ละ ปิดเทอมซัมเมอร์จะต้องเข้าโครงการเวิร์ก (ขอเรียกสั้นๆ แบบนี้แล้วกันนะ) ไปอเมริกา ถ้าพูดให้สวยหน่อยก็คือโครงการนักเรียนแลกเปลี่ยนต่างแดนไปเปิดประสบการณ์การใช้ชีวิตต่างบ้านต่างเมือง โดยไปทำงานง่ายๆ ไม่ซับซ้อนและได้ค่าตอบแทนตามแต่ละงาน ทำงานสามเดือน และอยู่เที่ยวได้อีกหนึ่งเดือน

แต่จากชื่อเสียงลือลือที่ฉันได้ยินมา ไปโครงการนี้ก็ไม่ต่างจากการไปเป็นกรรมกรชัดๆ เป็นข่าวให้เห็นออกจะครึกโครมว่าเด็กไทยถูกหลอกให้ไปใช้แรงงานอยู่กลางป่ากลางเขา ไม่ให้ค่าแรง แถมยังโดนรีดเอ็กทิ TAT สาวๆ บางคนเคราะห์หนักถูกหลอกไปขาย =O= คิดดูเหอะ...มันน่าไปมั๊ยล่ะ!

แล้วทำไมฉันถึงเข้าร่วมโครงการนะเหอ

เพราะยัยตัดดาว ยัยมนุษย์ครึ่งบกครึ่งน้ำนี่แหละที่ลากฉันมาเข้าโครงการกรรมกรนี่ TOT ฉันอยู่ของฉันดีๆ มีความสุข (แถมตอนนั้นก็อินเลิฟกับน็อตเอามากๆ) ยัยตัดดาวนี่ก็ลากฉันไปสมัครเข้าโครงการเฉยเลย ฉันทำทำอึดอดจะไม่ใช่ เพราะไม่อยากจากแฟน (เก๋า) สูดหล่อ เพราะเวลาดั้งสามสี่เดือน ถ้าเขาหนีไปมีคนอื่นขึ้นมาจะทำยังไง ผู้ชายดีๆ (ในความคิดตอนนั้น) มันหาได้ง่ายๆ ที่ไหน

แต่ยัยกะเทยอัลคาซ่านี่ก็บังคับสุดฤทธิ์ โดยยกมิตรภาพเจ็ดปีซ้อนขึ้นมาอ้าง บีบน้ำหูน้ำตาว่าฉันจะปล่อยมันไปผจญภัยอันตรายคนเดียว (แล้วแกจะไปทำซากอะไรวะ!) ฉันก็เลยแกล้งๆ ตอบตกลงไปก่อน ทั้งๆ ที่ไม่ได้อยากไปขายแรงงานอะไรนี่เลย กะว่าตอนท้ายสุดจะแอบซึ่งไม่ไปบอกว่าแม่ไม่อนุมัติ

แต่พอน็อตมาทักฉัน!! ทุกอย่างก็เปลี่ยน =_=

คนมันเศร้าเลยอยากจะทำที่หลบไปพักใจสักพัก T_T แต่ไม่ใช่เพราะน็อตอย่างเดียวนะที่ทำให้ฉันตัดสินใจเข้าโครงการ เป็นเพราะจากบิลเรียกเก็บเงินงวดสุดท้ายที่เป็นค่าตัวเครื่องบินราคาสี่หมื่นกว่าบาท TOTT พอ

รวมเบ็ดเสร็จที่จ่ายไปทั้งหมดก็เกือบแสน -- ถ้าฉันไม่ไปแล้วยอมจ่ายเงินเปล่าก็ควายเต็มทีแล้ว

"แล้วแกยังไม่อยากไปอเมริกาอยู่หรือเปล่า"

"อยากไม่อยากก็ต้องไปแล้วละยะ จ่ายไปเป็นแสนขนาดนี้"

ฉันบอกหน้ามุ่มส่วนยัยตัดดาวซ้ำก๊ิก แต่ความรู้สึกจริงๆ คือฉันไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นอะไรสักเท่าไร (เมื่อเทียบกับแม่ตัดดาวนี่) ฉันยังเฮิร์ตเรื่องนี้อยู่ ท้ออะไรก็ไม่สดชื่นแล้วก็ห่อเหี่ยวไปหมดนั่นแหละ

"คิกๆ บางทีแกอาจจะไปเกิดที่อเมริกาก็ได้นะเว้ย -- คิดในแง่ดีเอาไว้ ผู้ชายฝรั่งหล่อลากทั้งนั้น ที่สำคัญรวยด้วย \$-\$"

"ที่ไทยยังไม่เกิดแล้วประสาอะไรกับที่นู่น"

คนที่เกิดเห็นทีจะเป็นยัยตัดดาว ของแปลกทางนู่นเขาชอบนี่ == สเป็กฝรั่งนะเขาชอบสาวผมยาวสีดำ ผิวแทน ตาโตต่างหาก แต่ฉันนี่ตรงกันข้ามกับสเป็กฝรั่ง! แกมยังหน้าตาเหมือนพวกเขาไม่มีผิด TAT

"เอาน่าแก! ยังมีอะไรใหม่ๆ รอแกอยู่ข้างหน้านี้อ เลิกเศร้า เลิกเหงา เลิกหม่นเว้ย! ฉันรับรองเลยว่าแกจะต้องไม่เสียใจที่ไปอเมริกากับฉัน --"

"ได้กลับมาหาพ่อแม่ครบสามสิบสองฉันก็พอใจแล้วยะ"

"หรือไม่...ก็อาจจะได้หลานมาฝากแม่แทน"

"ตัดดาว!! แกก็คิดได้นะ" ว่าแล้วก็ฟาดแขนมันลึกลับรี่ง!

"อ๊อ...แหม ใครจะไปรู้อะ -- ถ้าแกได้แฟนแบบแบรด พิตต์ แกจะไม่เอารี"

"เพื่อเจ้า!! งั้นฉันก็ขอให้แกได้พวกกามโรคมารด้วย แรดนักแทน"

"อ้ายยย! ดีเลย ฉันจะได้เจอนมันทั้งแล้วแปลงเพศไปเลยในคราวเดียว"

"สาธุ!"

"แง ไม่เอา TOT ฉันไม่กล้าตัด ฉันกลัวเฮ้อ TOT"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

